

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4483/2019
Рев 4531/2019
03.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужилаца: АА, ББ и ВВ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Саша Јанковић, адвокат из ..., против туженог АД за осигурање “Триглав осигурање” Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуда Апелационог суда у Београду Гж 6543/17 од 08.11.2017. године и Гж 7230/18 од 06.12.2018. године, у седници одржаној 03.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као неблагоприятна, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6543/17 од 08.11.2017. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7230/18 од 06.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6543/17 од 08.11.2017. године, ставом првим и другим изреке одбијене су жалбе парничних странака, па је потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П 4093/14 од 26.05.2017. године, и то: у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу АА на име трошкова сахране плати 320.239,92 динара, на име трошкова надгробног споменика 120.000,00 динара са законском каматом од 25.04.2017. године до исплате; у делу става трећег којим је тужени обавезан да тужиоцу ББ на име тоталне штете на возилу плати 157.618,00 динара и на име дела повраћаја премије осигурања 2.645,00 динара; у делу става другог изреке којим је одбијен тужбени захтев којим је тужилац АА тражио да му тужени на досуђени износ на име трошкова сахране од 320.239,92 динара плати затезну камату почев од 11.04.2012. до 22.01.2016. године, као и у делу затезне камате на досуђени износ од 120.000,00 динара, на име подизања надгробног споменика – за период од 23.10.2013. до 25.04.2016. године и у делу става четвртог изреке под 2. и 3., којим је одбијен тужбени захтев којим је тужилац ББ тражио да му тужени на досуђене износе материјалне штете плати затезну камату у периоду од 05.04.2012. до 13.07.2015. године и од 05.04.2012. до 30.12.2015. године. Ставом другим и трећим изреке преиначена је првостепена пресуда и то: у делу става првог и делу става трећег изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу АА, на досуђени износ трошкова сахране, а тужиоцу ББ

на досуђени износ на име тоталне штете на возилу и повраћаја дела премије осигурања, плати затезну камату почев од 26.05.2017. године до исплате, док су њихови захтеви за исплату камате у осталом делу одбијени, као неосновани. Ставом петим изреке укинута је првостепена пресуда у осталом делу и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

У наставку поступка, Трећи основни суд у Београду је донео пресуду П 7110/17 од 26.03.2018. године, којом је у ставу првом, трећем и петом изреке обавезао туженог да тужиоцима плати по 91.034,34 динара са законском каматом почев од 26.03.2018. године до исплате, док је ставом другим, четвртим и шестим изреке одбио њихове захтеве у делу затезне камате на досуђене износе и то за период од 11.04.2012. до 26.03.2018. године, као неоснован. Ставом седмим изреке обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 971.385,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7230/18 од 06.12.2018. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом, четвртм и шестом изреке. Ставом другим, трећим и четвртим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом, трећем и петом, тако што су одбијени захтеви тужилаца којима су тражили да се тужени обавезе да им на име путних трошкова плати по 91.034,34 динара са законском каматом почев од 26.03.2018. године до исплате. Ставом петим изреке преиначено је и решење о трошковима поступка садржано у ставу седмом изреке првостепене одлуке, тако што је обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 779.385,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате. Ставом шестим изреке обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове другостепеног поступка од 12.000,00 динара, а ставом осмим изреке одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкове другостепеног поступка.

Против обе правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су, преко пуномоћника, 13.02.2019. године изјавили ревизију, побијајући их због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући благовременост ревизије, у смислу члана 410. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6543/17 од 08.11.2017. године - неблаговремена.

Наиме, одредбом члана 403. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се против правноснажне пресуде донете у другом степену може изјавити ревизија у року од 30 дана од дана достављања пресуде.

Пресуду Апелационог суда у Београду Гж 6543/17 од 08.11.2017. године пуномоћник тужилаца примио је 11.12.2017. године (према повратници у списима), а ревизију је изјавио 13.02.2019. године. Тридесети дан рока за изјављивање ревизије био је 10.01.2018. године, из чега произилази да је ревизија изјављена очигледно по протеку законом прописаног рока од 30 дана од пријема преписа пресуде, што ову ревизију чини неблаговременом.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао пресуду Апелационог суда у Београду Гж 7230/18 од 06.12.2018. године, у смислу члана 408. ЗПП, („Сл.гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија тужилаца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, на магистралном путу Кладово – Неготин, 05.04.2012. године дошло је до саобраћајног удеса, који је скривио осигураник туженог. У том удесу погинула је ГГ, супруга тужиоца АА, а мајка тужилаца ББ и ВВ. Тужиоци са породицама живе у граду ..., на острву ... у ... а побијаном одлуком одлучено је о њиховим захтевима за накнаду путних трошкова из ... до ..., ради доласка на сахрану супруге, односно мајке. Тужени је спорио да су тужиоци имали ове трошкове у вези конкретног штетног догађаја. Сахрана ГГ била је 2012. године, а тужиоци су свој захтев засновали само на рачунима тужиоца АА из 2015. године. Висина путних трошкова утврђена је оценом налаза и мишљења судског вештака и то за сваког од тужилаца по 91.034,34 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је, применом члана 154. став 1. члана 155. и 941. став 1. ЗОО, усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да сваком од тужилаца, на име путних трошкова, плати по 91.034,34 динара са припадајућом каматом.

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд правилном применом правила о терету доказивања, преиначио првостепену пресуду и одбио овај захтев тужилаца.

Наиме, правилно нижестепени судови закључују да тужиоци, применом члана 154. став 1. члана 155. и 941. став 1. Закона о облигационим односима, имају право да од туженог, као осигуравача штетника, потражују сву материјалну и нематеријалну штету коју су имали поводом овог саобраћајног удеса, као штетног догађаја. Међутим, услов за накнаду штете је да постоји штета и узрочна веза између настале штете и штетног догађаја. Применом правила о терету доказивања, из члана 7. став 1. члана 228. и 231. став 2. ЗПП, суд ће узети за недоказану ону тврдњу за коју парнична странка није суду пружила довољно адекватних доказних средстава у прилог основаности својих навода и којима оспорава наводе и доказе противника. То значи да је и штетни догађај и узрочну везу између штетног догађаја и настале штете – у обавези да докаже оштећени, осим у случају да одговорно лице то није спорило.

У конкретном случају, тужени је спорио наводе тужилаца да су имали трошкове пута ради доласка на сахрану своје настрадале сроднице, па је на тужиоцима био терет доказивања да су ради присуства сахрани били изложени овим трошковима, односно да су путовали од места боравишта у ... до места сахране (...). Имајући ово у виду, као и да су тужиоци као доказ приложили само рачуне који гласе на тужиоца АА и то из 2015. године, иако је сахрана била 2012. године, те да на други начин нису

доказали да су били изложени овим трошковима, то другостепени суд основано закључује да тужиоци нису доказали постојање основа за накнаду овог вида штете, па је правилно побијаном одлуком тужбени захтев одбијен, као неоснован.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић